

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: M.F., nar. „X“, st. příslušnost: Turecká republika, t.č. bytem ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecká policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Pražská ul., 530 06 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12.12.2014, č.j. KrÚ KRPE-99139-172/ČJ-2013-170022-SV,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon č. 326/1999 Sb.*“), a rozhodnuto o zajištění žalobce na 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Odboru azylové a migrační politiky

Ministerstva vnitra České republiky, č.j. OAM-196/LE-BE03-PO5-2013 (o zastavení řízení o azylu z důvodu nepřipustnosti), tedy do 9.2.2015. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Předně namítl, že v jeho případě „*neexistuje nebezpečí maření nebo ztěžování rozhodnutí o správním vyhoštění*“ (žalované rozhodnutí je v rozporu s § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců), když správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, když si obstaral jenom důkazy svědčící v neprospěch žalobce. K tomu uvedl své pochybnosti o závěrech žalovaného, které se týkají zajištění „*údajným*“ nebezpečím útěku žalobce do Spolkové republiky Německo. Podle názoru žalobce správní orgán nepodložil „*tuto domněnku*“ žádnými faktickými důkazy. Dále zde žalobce uvedl své úvahy o tom, že „*vyjádření dcer i sociální pracovnice jsou vytrženy z kontextu tak, aby zapadaly do domněnky vykonstruované policií*“, že žalobce nepopírá, že má v Německu sestru, a že původně po příjezdu do ČR chtěl s rodinou žít spíš v Německu, ale v současné době, že je rodina „*usazena v České republice*“, a že neexistuje nejmenší důvod, proč by měl mít záměr se s rodinou přesídlit do Německa. Dále se odvolal na judikaturu NSS, ze které vyplývá, že je třeba hodnotit okolnosti individuálního případu a zkoumat, zda vyvstalo dostatečně reálné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí v případě rozhodování o zajištění, že ust. § 124 odst. 1 cit. zákona míří na případy, kdy cizinec v minulosti hrubým způsobem porušil zákon o pobytu cizinců, přičemž podle názoru žalobce nelze jeho jednání podřadit pod výše citované ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žalovaný nepřihlédl k okolnostem, svědčícím ve prospěch žalobce, tj. že např. se po uložení rozhodnutí o správním vyhoštění v lednu 2014 nepokusil vycestovat do Německa, ale zůstal „*doma se svou rodinou*“, nedal žalobci možnost vyjádřit se k důkazům. Žalobce dále namítl, že žalované rozhodnutí je v rozporu s § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť existují překážky správního vyhoštění v podobě nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života. Poukázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23.11.2011, č.j. 7As 79/2010-150, přičemž jelikož se podle názoru žalobce žalovaný nezabýval tím, je-li výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, nezabýval se ani možnými překážkami správního vyhoštění, tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Uložení správního vyhoštění by došlo k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života. Poukázal na skutečnost, že se v současné době vede odvolací řízení proti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 9.10.2014, kdy dle žalobce nelze než konstatovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění (otce devíti dětí s prokazatelným rodinným životem na území ČR) nelze vydat. Žalované rozhodnutí je v rozporu s § 124 odst. 1 ve spojení s § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť v případě žalobce postačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, když „*zbavení osobní svobody má být krajním, posledním prostředkem*.“ Zajištění není krajním prostředkem k zajištění realizace správního vyhoštění, neboť o něm ještě ani nebylo pravomocně rozhodnuto a podle žalobce neexistuje nebezpečí útěku či zmaření nebo ztěžování případného rozhodnutí o správním vyhoštění. Navíc má žalobce v ČR pevné zázemí – manželku a devět dětí, zajištěné bydlení, což jsou „*stabilizující faktory*“. Správní orgán proto přikročil k institutu zajištění „*předčasně*“. Žalobce měl mít alespoň možnost pomáhat manželce doma s péčí o domácnost a s péčí o děti. Napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do rodinného života žalobce a jeho rodiny, je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti opětovně poukázal na „*rodinný život*“ před vstupem na území České republiky, a to i na území ČR. Došlo k faktickému odloučení žalobce od manželky a znemožnění styku s dětmi, zajištění žalobce vážně zasáhlo do rodinného života žalobcovi rodiny. Správní orgán měl provést test proporcionality, tedy určit, je-li rozhodnutí o zajištění přiměřené a nezbytné

vzhledem k právu žalobce a jeho rodiny vést rodinný život. To v rozhodnutí chybí, rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný v žalovaném rozhodnutí poukázal na to, že převážná část argumentů byla použita žalobcem již v odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých podkladů vycházel, jak důkazy hodnotil a proč k závěru u nezbytné nutnosti zajištění dospěl. Tvrzení žalobce o tom, že má na území devět dětí a stálé bydliště, považuje správní orgán za účelové, neboť ve správním řízení byl harmonický vztah s dětmi vyvrácen, ve spise jsou obsaženy důkazy o umístění dětí v Dětském centru ve Svitavách na oddělení vyžadující okamžitou pomoc pro dítě, zprávy z Dětského centra Svitavy hovoří o zanedbání dětí s deprivacími stavy a zdravotními komplikacemi, o jejich zastrahování a časté fyzické násilí ze strany otce atd. Bydliště je toliko uváděným místem pobytu, kdy je však dokumentováno záměrné skrývání se a vyhýbání úřadů. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí **v mezích žalobních bodů**. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí **dispoziční zásada**. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu **obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit **s odkazem** na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek **nelze nahradit zopakováním námitek** uplatněných v odvolání, či snad pouhým **odkazem** na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v **obecné rovině**, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na **rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78**, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.*

Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikatu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). **Rozšířený senát NSS** v usnesení **ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84**, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě

proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, **nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku** (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce **odlišný názor**, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - **minimálně implicitně** - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) **vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi **implicitní** (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. **Ústavní soud** v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i **Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává** (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem **přepjatého formalismu**, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho

úkolem je **vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace** (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS **v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:**

*„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na **nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04**, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“*

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. **Právo na spravedlivý proces** nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí **odkazovat na toto odůvodnění** (srov. např. rozsudek **Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130** publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Mezi účastníky **nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti** (což vyplývá ze shrnutí skutkového stavu žalobcem v žalobě a z žalovaného rozhodnutí):

Dne 2.12.2013 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění žalobce, a to z důvodu, že ten pobývá na území ČR bez víza, ačkoliv k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu a opakovaně porušuje právní předpis. Dále bylo dne 27.8.2014 zahájeno

další řízení ve věci správního vyhoštění z důvodu, že žalobce je na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání (§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců), tato obě správní řízení byla spojena. Dne 2.12.2013 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu dvou let, byla stanovena žalobci lhůta na vycestování do dvaceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a bylo uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Toto rozhodnutí bylo napadeno opožděným odvoláním, rozhodnutí nabylo právní moci 11.2.2014 a vykonatelné bylo od 4.3.2014. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz, ze kterého byl povinen vycestovat z území České republiky do 3.3.2014. Uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění bylo však žalovaným v přezkumném řízení zrušeno, a to pro vadu řízení. Správní řízení o vyhoštění bylo doplněno o dokazování, když bylo zjištěno, že žalobce v období od 4.3.2014 do 2.9.2014 nevycestoval z území ČR, přestože v tomto období trvají právní účinky zmíněného rozhodnutí o vyhoštění. V žalovaném rozhodnutí jsou dále konkrétně uvedeny údaje o tom, že místo pobytu žalobce nebylo v tomto období známo, a to jak Policií ČR, tak i správním úřadům, což dokazuje „nepřevzatá úřední korespondence v rámci řízení“ o vyhoštění, dále výpis z informačních systémů (žádost Okresního soudu v Ústí nad Orlicí o zjištění místa pobytu), dále úřední záznam Policie ČR (č.j. KRPE-99139-102/ČJ-2013-170022-SV), kde žalobce se snažil skrýt svoji přítomnost, zhasnul veškerá osvětlení, nereagoval na přítomnost policie, přičemž další důkazy provedené žalovaným v řízení o správním vyhoštění potvrzují snahu žalobce cíleně se skrývat. Výše uvedené skutečnosti zjištěné v řízení o správním vyhoštění žalobce v žalobě nepopřel žádným konkrétním tvrzením či důkazem, který by vyvracel opak těchto skutečností uvedených v žalovaném rozhodnutí. Dále vycházel žalovaný z těchto konkrétních skutečností zjištěných v rámci řízení o vyhoštění, kdy v žalovaném rozhodnutí uvedl:

„Z vyjádření účastníka č.j. KRPE-99139-113/ČJ-2013-170022-SV, je zjevné, že Vám byla Vaší sestrou z Německa nabídnuta možnost, abyste vycestoval do Spolkové republiky Německo, přičemž dodáváte, že Vaše děti se stěhovat nechtějí. Prvotní indicie způsobila dovodit, že máte v úmyslu opustit území České republiky, byla následně podpořena dalšími důkazy opatřenými v Dětském centru ve Svitavách (dále jen „DC Svitavy“). Správní orgán OPKPE provedl dne 29.8.2014 šetření v DC Svitavy, kam byly předběžným opatřením Okresního soudu ve Svitavách (usnesení č.j. 0NC 5413/2014-3) dne 31.3.2014 Vaše děti umístěny, konkrétně v Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc (dále jen „ZDVOP“). Z vyjádření sociální pracovnice protokolované jako výpověď svědka pod č.j. KRPE-99139-119/ČJ-2013-170022-SV, lze vyjmout, že jste se před návštěvou svých dětí zpravidla dotazoval, zda nebude přítomna Policie, jinak byste nepřijel, a dále staršími z dětí (účastníci řízení č.j. KRPE-99139/ČJ-2013-170022-SV, ve smyslu ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb.) opakovaně vyslovená obava ze zavlčení do Německa proti jejich vůli a strach z nuceného provdání nebo prodání, kdy je zmíněn negativní vliv z Německa. Zajištěné listiny v DC Svitavy, tj. Zpráva vedoucí lékařky a ředitelky DC Svitavy o průběhu pobytu dětí ve ZDVOP, Zprávy psychologa DC Svitavy popisující otázky vztahující se k sourozencům F. a K., vyjádření speciálního pedagoga DC Svitavy a Návštěvní list DC Svitavy popisující návštěvy a jejich průběh (uvedené listiny jsou přílohou k č.j. KRPE-99139/ČJ-2013-170022-SV), prokazují důvodnost obavy z Vašeho vycestování do Německa. Ve zprávě o průběhu pobytu dětí ve ZDVOP je uvedeno, že všechny děti poslední dobou opakovaně hovoří o strachu z cesty do Německa. Otec s matkou jim sdělili, že plánují odchod k příbuzným. Děti odmítají stěhování, mají strach z tety, která tam žije (údajně by se musely provdat?? Zřejmě kultura), nechtějí se učit opět další cizí jazyk, zvykat si, nedovedou si to představit. Listinný důkaz v podobě vyjádření speciálního pedagoga DC Svitavy mimo jiné uvádí: (Děti) Vyjadřují

silné obavy o svoji budoucnost – otec i matka dětem neustále opakují, že po návratu domů všichni odcestují do Německa za příbuznými, kam děti nechtějí – silný vliv tety, která údajně dle tradic děvčata ihned provdá, a nebudou dále studovat. “ Z vyjádření účastníků správního řízení přibraných ve smyslu ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., protokolované pod č.j. KRPE_99139-120/ČJ-2013-170022-SV, a č.j. KRPE-99139-121/ČJ-2013-170022-SV, je prokázáno, že po osobní návštěvě Vaší sestry z Německa na adrese Sázava 10 jste velmi chtěl odjet do Německa a k tomuto kroku jste přesvědčoval i svoje děti, jedním z motivátorů je i velmi dobré ekonomické zázemí v Německu.

Správní orgán OPKPE doplňuje, že možnost vycestování do Německa nelze negovat absencí cestovního dokladu, neboť cestování v Schengenském prostoru není regulováno hraničními kontrolami (s výjimkou kontrol dokladů na mezinárodních letištích). Stejně tak se správní orgán domnívá, že své případné vycestování skutečně podmiňujete společným cestováním celé rodiny, tedy včetně paní G. K. a dětí, kdy není možné v době vydání tohoto rozhodnutí předjímat, zda nebudou děti rozhodnutím soudu umístěny do některého z Dětských domovů a odňaty z péče matky a otce, možnost odnětí dětí je Vám známa a vyplývá i ze zajištěných listin v DC Svitavy. Ze stejného důkazu lze do značné míry rozporovat i Vaši rodičovskou a citovou závislost na dětech, neboť listiny poukazují na Vaše nevhodné až trýznivé chování vůči dětem, četnost fyzických trestů, nelidské zacházení a zastrasování. Z vyjádření účastníka č.j. KRPE-99139-121/ČJ-2013-170022-SV, je prokazatelné, že Vaše sestra z Německa Vás navštívila před dvěma týdny, z čehož lze dovodit aktuálnost obavy z útěku do Německa. Reálnosti přisvědčuje i okolnost, že jste v roce 2008 již ve Spolkové republice Německo byl společně s paní K. a tehdy šesti dětmi, z Německa jste byl poté transferován v rámci Dublinského řízení do České republiky. “

Výše uvedené skutečnosti zjištěné v rámci řízení o vyhoštění byly podloženy konkrétními podklady (protokoly o výpovědi svědka, zprávy lékařky a ředitelky Dětského centra Svitavy, zpráva psychologa Dětského centra Svitavy, vyjádření pedagoga Dětského centra Svitavy atd. – viz výše), přičemž žalobce tyto konkrétní podklady a z nich zjištěné skutečnosti v žalobě nepopřel, pouze vyjádřil pochybnosti o závěrech, které z nich žalovaný vyvodil. Dále z žalovaného rozhodnutí vyplývá a žalobce to ani v žalobě nepopírá, že o zajištění žalobce rozhodoval žalovaný rozhodnutím ze dne 2.9.2014, kdy výkon zajištění byl realizován od 2.9.2014 v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové. V tomto zařízení učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně, na území České republiky již v pořadí třetí, řízení o azylu bylo zastaveno z důvodu nepřipustnosti a v souladu s ust. § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. byl v důsledku tohoto rozhodnutí žalobce vyňat způsobností zákona o azylu a nachází se v postavení cizince dle zákona o pobytu cizinců, přičemž podání žaloby proti rozhodnutí o azylu nemá z hlediska zákona o azylu odkladný účinek. V řízení o správním vyhoštění bylo vydáno dne 9.10.2014 rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dva roky, toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním, které v době vydání žalovaného rozhodnutí nebylo ukončeno.

Žalovaný z výše uvedených skutečností, a to i ze zjevně účelové podané třetí žádosti o azyl a z výše uvedených skutečností (podložených konkrétními podklady z řízení o správním vyhoštění, které žalobce ani v žalobě nepopřel) správně vyvodil závěr o snaze žalobce cíleně se skrývat, když žalobce není držitelem platného cestovního dokladu, nemá ani žádné vízum nebo povolení k pobytu, pracuje bez pracovního povolení, navíc z výše uvedených podkladů

(např. vyjádření pedagoga Dětského centra Svitavy) vyplývá, že existuje důvodná obava o úmyslu opustit území České republiky, přičemž obavu ze strachu z cesty do Německa (za tetou žijící v Německu) vyjádřily i děti žalobce (toto vyjádření pedagoga Dětského centra Svitavy žalobce ani v žalobě nijak nepopřel a nepopřel ani další podklady svědčící o této důvodné obavě z vycestování - viz. výše citovaná část žalovaného rozhodnutí). Krajský soud se tak ztotožňuje se závěry žalovaného o důvodnosti zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, která je spatřována v důvodné obavě, že by žalobce mařil nebo ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění tím, že by vycestoval do Spolkové republiky Německo nebo se skrýval, tedy že by „*mohlo dojít ke zmaření účelu správního vyhoštění, kdy účelem rozhodnutí o správním vyhoštění je docílení stavu*“, aby žalobce vycestoval z území České republiky a byl mu po stanovenou dobu znemožněn vstup na území členských států Evropské unie. Krajský soud se tak zároveň i shoduje se závěrem žalovaného o tom, že „*po důkladném zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěl správní orgán k závěru, že je dostatečně odůvodněn závěr pro vydání rozhodnutí o zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť z Vašeho prokázaného jednání by uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona č. 326/1999 Sb., nebylo účinné, je z hlediska Vašeho jednání nedostačující a není zde záruka, že byste z území České republiky vycestoval, neboť je již ve spise dokumentováno v jednom případě nerespektování uložení takového opatření, dále je prokazatelné, že máte tendenci se skrývat před úřady a institucemi, důvodná je hrozba Vašeho útěku do Spolkové republiky Německo a účinnost takového opatření by nebyla naplněna, neboť jste za dobu pobytu v České republice (jako žadatel o azyl, na vízum za účelem strpění nebo zcela bez víza a oprávnění k pobytu) činil mnohá opatření (i nad rámec zákona) k setrvání na území České republiky, opakovaně jste vylučoval návrat do Turecka, a to nejenom svým vyjádřením v rámci řízení o správním vyhoštění, ale také jak žadatel o mezinárodní ochranu formou azylu, kdy Vám pro proběhnuvších třech řízeních o azylu na území České republiky nebyla žádná z forem mezinárodní ochrany přiznána.*“ K tomu je ještě nutné dodat, že žalobce v případě prvního rozhodnutí o zajištění (rozhodnutí ze dne 2.9.2014 – viz výše) podal ke Krajskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí o povinnosti setrvat v tomto zařízení pro zajištění cizinců, přičemž Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 18.11.2014, č.j. 44A 61/2014-167, tuto žalobu zamítl (tuto skutečnost žalobce v žalobě nepopřel). I tato skutečnost, jak ostatně uvedl i žalovaný, potvrzuje, že ani soud v uvedeném případě se nepřiklonil k možnosti, „*aby byla Vaša povinnost setrvat ZZC (uvedené zařízení pro zajištění cizinců v Bělové Jezové – pozn. krajského soudu) ukončena, kdy takové propuštění by mohlo vést k alternativě, že byste byl po dobu třetího azylového řízení přemístěn do pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí, kdy takto vyvozený závěr přisvědčuje konstatování správního orgánu o aktuální neúčinnosti mírnějšího opatření v podobě uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b zák. č. 326/1999 Sb.*“ Správní orgán rovněž se zabýval přiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života. A právě v tomto případě byly podstatné výše uvedené skutečnosti zjištěné ze zmíněných podkladů v rámci rozhodování o správním vyhoštění, z nichž vyplývá (zejména se jedná o dokazování provedené dne 29.8.2014 v Dětském centru Svitavy), že v případě žalobce se nejedná o žádný harmonický rodinný život, když ze strany žalobce se jedná často o fyzické násilí páchané na jeho rodině a o trýznivý a zdravý ohrožující dopad na tyto osoby a vyvolání pocitu strachu. Žalobce v žalobě vůbec nepopřel a nenabídl důkaz o opaku těchto závěrů zjištěných z výše uvedených podkladů (vyjádření sociální pracovnice protokolované jako výpověď svědka, zpráva lékařky a ředitelky Dětského centra Svitavy o průběhu pobytu dětí, zpráva psychologa Dětského centra Svitavy a speciálního pedagoga Dětského centra Svitavy, návštěvní list Dětského centra Svitavy popisující návštěvy a jejich průběh (viz. výše citovaná

část žalovaného rozhodnutí), nenabídl důkazy o opaku těchto skutečností, tj. že by v důsledku zajištění žalobce bylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do života jeho rodiny (pokud děti opakovaně hovořily o strachu z cesty do Německa, tak v důsledku zajištění žalobce určité tento jejich strach nezesílil, spíše naopak). Ve světle výše uvedených skutečností krajský soud k jednotlivým námitkám uvádí následující závěry:

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že není důvodná námitka žalobce o neexistenci nebezpečí maření nebo ztěžování rozhodnutí správního vyhoštění. Zjištění skutkového stavu věci považuje krajský soud za dostatečné, když nemůže ani obstát námitka o tom, že správní orgán „*obstaral jenom důkazy svědčící v neprospěch žalobce*“. Žalobce přehlédl, že pokud ve správním řízení účastník řízení hodlá zpochybnit podklady rozhodnutí správního orgánu, tak důkazní břemeno se přesouvá na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. V dané věci vycházel žalovaný z podkladů a skutečností z nich zjištěných v rámci řízení o správním vyhoštění, přičemž existenci těchto podkladů a uvedených skutečností z nich zjištěných a vyplývajících (viz. zejména citovaná část žalovaného rozhodnutí) žalobce nepopřel žádnými konkrétními věrohodnými tvrzeními či důkazy, když se jedná v jeho případě pouze o jeho osobní dojmy, nikoliv věrohodná tvrzení a důkazy vyvracející výše uvedené závěry žalovaného. Krajskému soudu ani nepřipadá, že by některé tyto podklady či skutečnosti z nich zjištěné byly „*vytržené z kontextu*“, naopak tyto celkem výstižně popisují chování žalobce a situaci v jeho rodině. Rovněž námitka o tom, že se žalobce nemohl k těmto podkladům vyjádřit, nemůže obstát, neboť k těmto podkladům se jednak může žalobce vyjádřit v rámci řízení o správním vyhoštění, a dále žalobce neuvedl žádnou konkrétní skutečnost či důkaz, kterými by byl schopen uvedené závěry žalovaného vyvrátit v řízení o zajištění. V dané věci rovněž soud nepřisvědčil odkazu žalobce na jím uvedené judikáty NSS, když na základě výše uvedených okolností daného případu bylo dostatečně zkoumáno, že „*na jejich půdorysu vyvstalo dostatečné reálné nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 17.4.2014, č.j. 9As 152/2013-34), přičemž v případě žalobce se nepochybně jedná o hrubý způsob porušení zákona o pobytu cizinců (nelegální pobytu, výkon práce bez pracovního povolení atd. – viz výše). Rovněž není důvodná i námitka žalobce o nepřiměřeném zásahu do rodinného a soukromého života (argumentace soudu viz výše). K námitce žalobce, která souvisí s jeho názorem o existenci překážek správního vyhoštění (že toto není ani potencionálně možné), takže nemůže zajištění plnit svůj účel (bod 2 žaloby, poslední odstavec), krajský soud uvádí následující:

Již i Nejvyšší správní soud v minulosti zaujal stanovisko, že případy, kdy je již o správním vyhoštění rozhodnuto, je nutno lišit od situací, kdy takové řízení teprve probíhá (srov. rozsudek NSS ze dne 18.7.2013, č.j. 9As 52/2013-34), neboť v prvním případě jsou již známy konkrétní poznatky o tom, jak se cizinec ke své povinnosti opustit území České republiky postavil. Závěr žalovaného, že v případě žalobce byly splněny podmínky pro zajištění, lze podpořit i odkazem na rozsudek NSS ze dne 15.3.2012, č.j. 7As 154/2011-56, podle něhož: „*jednal-li stěžovatel opakovaně tak, aby i nadále mohl pobývat na území České republiky, či jiných členských států EU, ačkoliv pro svůj pobyt neměl splněny zákonem požadované podmínky a nerespektoval správní rozhodnutí a právní předpisy České republiky a členských států EU, svědčí tyto okolnosti pro jeho zajištění*“ (srov. obdobně i rozsudek NSS ze dne 10.4.2014, č.j. 2As 114/2013-40). Krajský soud se nepřiklonil ani k námitce žalobce, že v jeho případě bylo možné použít mírnější opatření (např. oznámení policii místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu ohlásit následující pracovní den, pravidelně se osobně hlásit polici - § 123d odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců), když z výše uvedených

skutečností vyplývá, že žalobce se v podstatě skrýval (to žalobce nijak v žalobě nevyvrátil) a ani orgán policie ČR nebyl schopen jej osobně kontaktovat. Proto právě v jeho případě bylo nutné aplikovat institut zajištění, neboť existuje důvodná obava ze zmaření či ztěžování rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce sice má v ČR manželku a devět dětí, rozhodně však nelze hovořit o tom, že se jedná o „pevné zázemí“, když naopak žalobce nepůsobí „stabilizujícím“ členem této rodiny, spíše naopak (viz. citovaná část žalovaného rozhodnutí). Žalované rozhodnutí tak není v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a ani není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, když nezasahuje nepřiměřeným způsobem do rodinného života žalobce a jeho rodiny (pokud k nějakému kontaktu žalobce s rodinou došlo, jednalo se spíše o ohrožení rodinného života (viz. výše). Pokud se jedná o „finanční možnosti rodiny“, tuto otázku lze řešit prostřednictvím právní úpravy z oblasti sociální péče. I když výslovně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí není uvedeno, že žalovaný „provedl test *proportionality*“, tak z odůvodnění žalovaného rozhodnutí lze seznat, že tomuto požadavku bylo vyhověno, když i tuto otázku zásahu do rodinného života rodiny žalobce žalovaný zkoumal, přičemž dospěl důvodně k závěru o nutnosti zajištění žalobce, tedy žalovaný důvodně dočasně upřednostnil zájem společnosti na zachování veřejného pořádku před zájmem (právem) žalobce na osobní svobodu a rodinný život. Doba zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody odpovídá předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a přepravy na hraniční přechod tak, aby bylo vyhoštění uskutečnitelné v době trvání zajištění.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji soud zamítnout (§ 87 odst. 7 s.ř.s.).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, neměl právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly, soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

O žalobě soud rozhodoval bez jednání, když žalobce projednání věci v zákonné lhůtě (do 5 dnů od podání žaloby, viz § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců) nepožadoval a soud nedospěl k závěru o nezbytnosti projednání věci na základě nařízení jednání.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8. ledna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová